

на ученика нула, съ което иска да го застави да изучава теориите за създаване на свѣта. Като не знае, какъ е създаденъ свѣтътъ, учителятъ поставя на ученика нула. Ученикътъ се обезсърдчава. На другия денъ учителятъ му туря единица. Като му постави единица, учителятъ го пита, каква е стойността на единицата, какъвъ е нейниятъ произходъ, но ученикътъ мълчи, нищо не знае. Това още повече го обезсърдчава. После учителятъ туря на ученика двойка, съ което му показва, какъ единицата е еволюирала. Като започне да учи, учителятъ му поставя тройка. Тройката е свързана съ земедѣлието. Тя представя семето, което се разпуква, и отъ него излиза растението. Ученикътъ е доволенъ отъ тройката, защото съ нея може донѣкъде да върви напредъ. Най-после учителятъ поставя на ученика четворка, петорка, шесторка и го насърдчава да учи. Ученикътъ се радва на шесторката безъ да знае, че тя представя боздуганъ, чукъ, който ще играе на гърба му, ако не я оправдае. Отъ нулата до двойката ученикътъ нищо не разбира, но отъ тройката нагоре той започва да разбира. Сѣщото може да се каже и за съвременнитѣ хора: отъ нулата до двойката тѣ нищо не разбиратъ. Щомъ минатъ отъ тройката нагоре, тѣ започватъ всичко да разбиратъ.

Значи, ако човѣкъ не разбере първата половина на живота, отъ тройката надолу, какъ ще разбере втората половина, отъ тройката нагоре, т. е. втората половина на живота? Ако жената сама себе си не разбира, какъ ще разбере мъжа? Ако мъжътъ себе си не разбира, какъ ще разбере жената? Ако господарътъ не разбира себе си, какъ ще разбере слугата? Ако слугата не разбира себе си, какъ ще разбере господаря? При всички тия положения върващиятъ иска да знае, какво Господъ мисли за него. — Не, за него е важно да знае, какво той мисли за Господа. Щомъ научи, какво самъ той мисли за Бога, после ще учи, какво хората мислятъ за него, а най-после — какво Богъ мисли за него. Понѣкога хората искатъ Богъ постоянно да мисли за тѣхъ и каквото пожелаятъ, да получатъ. — И това е възможно, но кога? Когато и тѣ изпълняватъ волята Божия. Когато светията се моли за нѣщо, Богъ всѣкога го задоволява. Когато грѣшникътъ се моли, молитвата му не се приема. — Защо? — Думитѣ му не достигатъ до Бога. Богъ му казва: Викай по-силно, нищо не се чува. Той вика, но пакъ не се чува. — Ела по-близо до мене! — Ще се уморя. — Нѣма нищо, върви напредъ! Ще ходишъ, ще почивашъ, пакъ ще вървишъ,